pag. 246.

III. Vanad juttud.

1. Tark ja rumal pepp.

Sügisene õun tuul puhu jämehti vihma piisart, nostik nodo tulejale peppele, vasta juud ja pilmi, nink päid nõrvale hoiten arte rändaja ahtakest talo teedest pite, pastsun nõsastanun edesi. Kooni ta Nogemada teelt nõrvale olli jõnnu, nink nüüd punsta nõsu alust pite, edesi arte, efilli ei tija, kohe poole. Ilma nõuta paistateli ta mõne minoti ute paiga pääl, wõtt kindmaste plaanid: faagu mis faag, ma arsu edesi. Tugewa peppa pastsu nelja, ja jämehide jalgega marsse ta nõsastatuen pite, tundmada oleda edesi, nägu maa tümpse all, ja noorde puide ladwa lüdrejuna, kangelt aftmisst. Mõne turmiline tümpona perra löppi pass rõsu; ja wäisene lagendik tulli nättawale, kelle serwel üks fumerüpline ehitus, torre kõrban, peppale pilmi praktus.

Roimsa meele, ja Nergemba sammugu arte ta een olewa maja poole, koten, et nüüd isa hää wihma wastu, ja nena õi Nostri pael, bet hämmär olli Nõigega käen, mis pikka pimedat öösd ette toonan olli. Kui ta maja sai — olli see küll lämmi ja elamise ruhalt rutu, — ent ta olli Nogoni tühi. Sepp otse kõik kolga ja nulga, kambre ja wundriken läbi, ent ei löwwa ommetegi üttegi elawat woimu seen. Wihmast läti ja läbi üü leonu, nina tee käügise näsünü pepp kohe na lämma ahu pääle, et pääl ommi rõwit kuiwata, hemäst peesuta.

Lämmä pehme kiwi asome pääl nautsiwa mehekesel pilma kiwmi reenahtuima, ja ta nuud maja taden juurt nolinat ja tuminat. Siis pesu seda tõmmati tare uss wallale, ja juut lamba-kasi aeti läwest sise. Kreide nagusse olli üks ilmatu pikk kuinjane wana moor, kellel üks iks kuiwat nogoni nüstem olli, kuna ta töisega, kui tulitse pirandusega, omma ümbrüsk läti ja läbi walgustas, nina na, waatsi nutsumada nülalise ahu pääle

pag. 247.

örä wägi ja temaga tulli noor: „Ker on sulle soli andnu, ilma mu lubata sija sise talla? Ütsi ellaw koon ei ole mino näest elnga pärnu, sina na mitte! Oota, nu hõõru sa nina tubadest, ja putsu sa tolmu, ega nelu tuule poole kadja, kõrmus ega ütele, et kellegi kingelisst seja asja ei ole!"

Seda ütelden laksina kolle suure ranamoori, kanna kinse tuina poole nüüti, nui käsa-karaske, ta üle silm läuris tuli, nink nihu-kõng nõristas nätte nasmisst. Tuuen peppi naer fugu pelgama, ta asje kenda aho pääle istudile, nink naer ebaühtlaselt nõnedena: „Antke andi, emädene, ma sai seja Nogemada, kogoni erfünnise pontsel. Na olli mull kõrmus käsn, nir minno nui-ji ennem teis lämmäst teesse mööde ei lase." „Mull üt nõuk," nõristas ranamoor, „sai sa seja nui takt, aga mitklemada ja ommete ei jäi!" Seda ütelden aste ta aho lizi, tõmmas ommi pikki kinnetama näsija, nui pihtidega, pepa aho pääle maha, nink tahtse kõal konan omma ähwärtusst teor teta. Weel käsätawa heluga sai pepp kõigata: „Sata, emädene, sata minno elainä, ma ole ju üle nägu tark ja kunsa pepp, ker nõuk pepa töi ilman orä mõista teta."

Ranamoori niha lasehte, näe laksina kõwemtale, nink ta kinse: „No, kää kill! Kas sa mõistat ka mulle teesse pilma tsada, ora lõpnu silma asmele?" kurma kõtiga pidi pepp ridama: „Bjah, miller mitte? See on mull ju Nerge asi." Nüüd lesse rana moor pepa Nurgusse oma koleda käe wallale, must kenda nogoni kõbralisur, nink kinse labbe heluga: „Kää kill, kulla pepa meistridene, ega nost kaap randes, mindasse waltsat pilma tsada?" „Mina ei teja sada," ütel pepp, „ent ilma rawwalda ju midagi tsada ei saa, ei tahja wand nanlada, ammuki weel ütte pilma. Kunda on ju ainult koija!"

Nüüd neati randa ohma, ja õmer kõiti na ütte pikka juur wand sagja. Jainan, milleste pepp nulalt materjali ütel pasast, saftse pilma tsgamise. Pepa käsa pääle pand wana moor aho palama, ja pikk wand sagja aeti rerewa. Nüüd pidi wanamoor pepa näsi pääle pörmandale pidale lammema, ja nogoni kõwemada paigal hoitma, kooni saftsene pilm saetur ja tsaetur saap. —